

Arrest

nr. 216 316 van 4 maart 2019
in de zaak X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019, en de beschikking van 5 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt verdaagd naar 14 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 13 november 2017 België binnen en dient een verzoek tot internationale bescherming in op 16 november 2017.

Op 19 januari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Verzoekster stelt een beroep in tegen deze beslissing.

Op 13 februari 2018 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest nr. 203 390 van 2 mei 2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 5 juni 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw⁽¹⁾,

naam : S. L. (...)

voornaam : B. (...)

geboortedatum: (...).1970

geboorteplaats: Z. (...)

nationaliteit: Servië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19 januari 2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 4 mei 2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een negatieve beslissing genomen over het beroep tegen deze beslissing van niet-ontvankelijkheid.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 13 november 2017 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

Op 5 juni 2018 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 6 juli 2018 wordt de aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 213 035 van 27 november 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Bij arrest nr. 214 582 van 21 december 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de bijlage 13*quinquies* van 13 februari 2018.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM
  - SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
  - SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING
- EERSTE ONDERDEEL*

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

2. Mevrouw S. (...) heeft te kampen met een ernstige psychiatrische aandoening.

Zij is sinds maart 2018 in behandeling bij klinisch psychologe I. P. (...), verbonden aan het opvangcentrum te Kapellen. Zij wordt intensief door haar opgevolgd (zie stukken 3 en 4).

Door mevr. P. (...) werd vastgesteld dat mevrouw S. (...) “enorm kwetsbaar” is. Zij heeft “psychiatrische hulp” nodig. Er is een reël risico op suicide. Mevrouw S. (...) werd onder meer gediagnosticeerd met een klinische depressie en een post-traumatisch stress syndroom (zie stukken 3 en 4).

Mevr. P. (...), die mevr. S. (...) sinds maart 2018 opvolgt, stelt in haar verslag van 15 mei 2018 letterlijk: “Op dit moment acht ik het een groot risico voor haar psychische gezondheid als zij het centrum zou moeten verlaten, en zonder haar steun en toeverlaat, partner S. (...) zou moeten verblijven. Er is een reëel suïciderisico”

“B. (...) heeft zoals hierboven vermeld zeer weinig veerkracht en is suïcidaal. Dit wijst er op dat B. (...) te weinig draagkracht heeft om te functioneren, laat staan momenteel te verhuizen. Haar partner, S. (...), is momenteel een grote steun. Ik acht het noodzakelijk dat hij bij haar kan verblijven ter ondersteuning van haar psychische gezondheid.”

“Kortom het is essentieel dat B. (...) in een stabiele situatie kan verblijven, er niet te veel veranderd in haar situatie en zij de nodige medische en psychiatrische zorgen krijgt, alsook haar partner bij zich kan hebben ter ondersteuning.”

(stuk 3; eigen accentuering).

De aanwezigheid van de heer A. (...) (haar partner) is bovendien zeer belangrijk, zoals tevens blijkt uit de medische documenten. Daarnaast kan de vertrouwensrelatie met mevr. I. P. (...) niet worden onderschat. Mevrouw S. (...) is reeds een aantal maanden bij haar in behandeling. Hierdoor is hij in staat geweest zich open te stellen en heeft mevr. I. P. (...) een diagnose kunnen stellen. Dit loopt moeizaam en langzaam. De vertrouwensband die zij hebben is echter niet te onderschatten, temeer gezien de heer beperkte draagkracht van mevrouw S. (...) (zie stuk 3 en 4).

Naast haar ernstige mentale problemen, heeft verzoekster tevens te kampen met ernstige fysieke problemen, zoals rugpijnen met uitstraling in haar onderbeen (zie de medische verslagen gebundeld onder stuk 5).

Er werd getracht om tot een oplossing te komen via een epidurale infiltratie, maar dit had geen effect. Er dient daarom een operatie te worden uitgevoerd bestaande uit een decompressieve laminectomie en decompressie. De operatie staat gepland voor 4 juli 2017 (zie stuk 6).

3. De mentale en fysieke toestand van verzoekster is bijzonder ernstig.

Door mevrouw S. (...) werd daarop op 1 juni 2018 een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Kopie van het standaard medisch getuigschrift is gevoegd onder stuk 7.

De verwerende partij is aldus bekend met de ernstige problematiek waarmee verzoekster te kampen heeft (of moet worden geacht hiermee bekend te zijn).

De aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet is momenteel lopende.

4. Ondanks de verplichtingen onder artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, wordt door de verwerende partij op geen enkele manier rekening gehouden met de medische problematiek van verzoekster bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Verweerder baseert zich louter en alleen op de genomen beslissing over het verzoek tot internationale bescherming door verzoekster, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

Een individueel onderzoek conform artikel 74/13 Vreemdelingenwet ontbreekt hierdoor. Het risico op schending van art. 3 EVRM werd hierom eveneens niet onderzocht door de verwerende partij.

De verwerende partij schendt hierdoor artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

TWEEDE ONDERDEEL

5. Verzoekster is Servië ontvlucht door het geweld van haar ex-echtgenoot, P. S. (...). Hij sloeg en bedreigde verzoekster onder de invloed van alcohol. Dit was zo sinds het begin van hun huwelijk (1994). De laatste 10 jaar van hun huwelijk nam het geweld steeds toe, hetgeen verzoekster duidelijk verklaarde tijdens haar gehoor bij het CGVS:

“Hij heeft altijd gedronken, maar het ergste was de laatste 10 jaar, elke tweede of derde dag dronken, niet zo erg dan als hij drinkt, als hij thuis kwam, begon hij me te slagen”

(gehoorverslag CGVS, pagina 10).

Verzoekster is jarenlang het slachtoffer geweest van (zeer) ernstig partnergeweld. De partner van verzoekster dronk en werd hierdoor nog gewelddadiger ten opzichte van haar.

Verzoekster maakte verschillende gerechtelijke stukken over aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit het gewelddadig karakter van P. S. (...) blijkt.

De Commissaris-generaal vermeldde in de beslissing van 19 januari 2018 hertoe de beslissing van de rechtbank n.a.v. een gewelddadige confrontatie tussen de zonen van verzoekster en P. S. (...) (pagina 2). De authenticiteit van deze stukken wordt niet betwist. Daarentegen worden deze stukken niet verder besproken omdat verzoekster hier niet persoonlijk in zou vermeld worden. Daarentegen vergeet de Commissaris-generaal dat deze stukken weldegelijk een bewijs vormen van het gewelddadige karakter van P. S. (...).

Dit geweld is verzoekster jarenlang te beurt gevallen binnen haar huwelijk.

Verzoekster is uiteindelijk (na het jarenlang ondergaan van dit fysiek en mentaal geweld) gevlucht nadat P. S. (...) haar in 2013 heel hard aanpakte en haar sloeg:

“Het was in 2013 toen hij me heel hard aanpakte en geslagen, ik had verwondingen en hij heeft me vastgepakt met mijn nek in de hoek van de kamer geduwd en dan is mijn oudste zoon tussengekomen en dan heeft hij tegen hem gezegd laat haar met rust, dan was ik allemaal blauw in het gezicht en dan heeft hij tegen mij gezegd, alsjeblieft ga weg toe hij beter is en dan ben ik naar de begraafplaats gegaan, naar het graf van mijn broer.”

(gehoorverslag CGVS, pagina 10).

Verzoekster vluchtte naar haar moeder en naar de heer A. (...) (verzoekster was een buurvrouw van hem).

Verzoekster kon, door de vlucht te nemen, echter niet ontsnappen aan P. S. (...). Zij werd nadien meermaals persoonlijk bedreigd en geslagen door P. S. (...), zoals verzoekster herhaaldelijk verklaarde:

“We hebben nonstop problemen van hem, bijvoorbeeld wanneer we elkaar ontmoeten op straat, begint hij vuilewoorden tegen mij te gebruiken, hij kwam 's ochtens vroeg naar die verzamelplaats en in ogen begint hij me te slagen.”

(gehoorverslag CGVS, pagina 12).

De bedreigingen en slagen van P. S. (...) uiten zich tegen verzoekster in persoon, terwijl de heer A. (...) niet met dergelijke frequentie in aanraking kwam met P. S. (...).

Daarenboven verklaart de heer A. (...) wel duidelijk wat verzoekster heeft moeten verduren tijdens haar huwelijk en de periode nadien:

“Volgens wat B. (...) verteld, ze zijn 25 jaar samen, het was vanaf het begin van de relatie maar omwille van de kinderen heeft ze veel dingen geslikt.”

(gehoorverslag CGVS van de heer A. (...), pagina 14).

“ja ze hadden thuis problemen.”

(gehoorverslag CGVS van de heer A. (...), pagina 15).

“Ze werd elke dag geslagen.”

(gehoorverslag CGVS van de heer A. (...), pagina 15).

Op dit punt zijn de verklaringen van beide personen overeenstemmend.

De verklaringen van beide personen zijn bovendien duidelijk overeenstemmend over het laatste, ernstige incident met P. S. (...) waarbij zowel verzoekster als de heer A. (...) persoonlijk betrokken waren.

Door verzoekster werd verklaard dat het laatste incident plaatsvond begin juni 2017. Hij bedreigde verzoekster, sloeg haar en dreigde om haar te vermoorden (gehoorverslag CGVS, pagina 14). De heer A. (...) verklaart hier exact hetzelfde over. Hij verklaarde dat P. S. (...) verzoekster op straat had aangepakt en haar sloeg (gehoorverslag CGVS, pagina 14). Van dit incident was de heer A. (...) persoonlijk getuige.

Die dag werd ook de heer A. (...) persoonlijk bedreigd door P. S. (...). Hij verwijt verzoekster namelijk dat zij samenleeft met een zigeuner (de heer A. (...) behoort tot de roma).

Daarom verklaarde de heer A. (...):

“alleen dan heb ik een incident met P. (...) gehad”

(gehoorverslag CGVS van de heer A. (...), pagina 14; eigen accentuering)

Omwille van deze redenen zijn verzoekster en haar nieuwe partner uiteindelijk Servië ontvlucht en zijn zij niet in de mogelijkheid terug te keren. De afgelegde verklaringen en de bijgebrachte stukken verantwoorden de asielaanvraag van de verzoekende partij.

6. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de aangehaald motieven door de verzoekende partij in de asielaanvraag, dan wel minstens niet met de aangehaalde elementen door de verzoekende partij n.a.v. het ingediende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30.01.2018 (tegen de genomen beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Een verwijdering van verzoeker van het grondgebied staat in contrast met de bescherming geboden door artikel 3 EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel volgt uit deze vaststelling. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Aangezien ook artikel 3 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, dient tevens een schending van dit artikel te worden vastgesteld.

De door het EVRM geboden bescherming van de mensenrechten heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83). Bovendien primeert artikel 3 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is dan ook de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen om een vreemdeling naar zijn land van herkomst terug te drijven, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren betreffende het risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling en dit op grond van de omstandigheden waarvan deze overheid kennis heeft of zou moeten hebben (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat, bij het nemen van de verwijderingsmaatregel (de in casu bestreden beslissing) rekening werd gehouden met het asielrelaas van verzoekster.

Een voldoende individueel onderzoek conform artikel 74/13 Vreemdelingenwet ontbreekt hierdoor.

Het risico op schending van art. 3 EVRM werd hierom eveneens onvoldoende onderzocht door de verwerende partij.

Deze bepalingen worden geschonden door de verwerende partij.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoekster stelt in een eerste middel een schending voor van de artikelen 3 en 8 EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de rechten van verdediging, van artikel 8 EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsregel, de materiële motiveringsplicht en van het hoorrecht.

Zij betoogt dat zij te kampen heet met een ernstige psychiatrische aandoening en dat geen rekening gehouden werd met de elementen voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Haar mentale en fysieke toestand zou zeer ernstig zijn en de aanwezigheid van haar man zou vereist zijn. Volgens haar beschikt zij over informatie die, indien zij in de mogelijkheid zou zijn gesteld om deze voor te leggen, tot een ander resultaat hadden geleid.

De verwerende partij behandelt beiden middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet aantoont wat het belang is bij haar kritiek nu zij na het nemen van de bestreden beslissing in stat was een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen, in het kader waarvan zij haar medische situatie kon toelichten en waaromtrent inmiddels reeds een beslissing werd genomen waarbij die aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoeksters betoog, dat zij ernstig ziek zou zijn, belet haar alleszins niet om terug te keren naar haar herkomstland, zoals kan afgeleid worden uit de ongegrondheidsbeslissing van 6 juli 2018, genomen in navolging van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 3 juli 2018.

Op 18 juni 2018 werd er nog een synthesenota opgesteld waaruit blijkt dat het hele gezin het grondgebied dient te verlaten, dat verzoekster geen minderjarige kinderen heeft, en dat er geen onmogelijkheid tot reizen wordt weerhouden.

Waar zij stelt dat de aanwezigheid van haar man vereist is, dient opgemerkt dat ook hij bevolen werd om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Verzoekster toont derhalve geen enkel element aan vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat zich zou verzetten tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij toont dan ook niet aan wat het belang is bij haar kritiek.

Waar zij ingaat op haar vluchtrelaas, dient opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 2 mei 2018, bij arrest nr. 203.390, het beroep ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen van 19 januari 2018 heeft verworpen. Het onderzoek naar artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar het herkomstland werd derhalve reeds gevoerd voorafgaand aan het nemen van de bijlage 13quinquies. Verzoekster toont niet aan dat het bestuur in huidige stand van het geding een ander oordeel dient te vellen dan het Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen die verzoeksters vluchtrelaas reeds heeft onderzocht.

Zij toont niet aan op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 3 en 8 EVRM.

Zowel in het kader van haar asielaanvraag als in het kader van de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, is zij in staat geweest om naar behoren haar standpunt kenbaar te maken. Uit de uiteenzetting supra is gebleken dat haar medische situatie geen ander licht werpt op de bevindingen van de bestreden beslissing en de toepassing van artikel 52/3 §1 van de vreemdelingenwet en van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van de artikelen 52/3 §1 en 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen en omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de toegestane termijn.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

De middelen zijn niet ernstig.”

2.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.1.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Verzoekster werpt op dat in weerwil van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen rekening werd gehouden met haar medische problematiek. Zij verwijst naar haar psychische problematiek en haar ruglijden, wat zij staft door verschillende medische attesten, documenten en een standaard medisch getuigschrift van dokter B.V.H. van 8 mei 2018 bij haar verzoekschrift te voegen.

In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“De verwerende partij behandelt beiden middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet aantoont wat het belang is bij haar kritiek nu zij na het nemen van de bestreden beslissing in stat was een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen, in het kader waarvan zij haar medische situatie kon toelichten en waaromtrent inmiddels reeds een beslissing werd genomen waarbij die aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoeksters betoog, dat zij ernstig ziek zou zijn, belet haar alleszins niet om terug te keren naar haar herkomstland, zoals kan afgeleid worden uit de ongegrondheidsbeslissing van 6 juli 2018, genomen in navolging van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 3 juli 2018.”

De thans bestreden beslissing dateert van 5 juni 2018 en werd per aangetekend schrijven aan verzoekster ter kennis gebracht. Eveneens diende verzoekster per aangetekend schrijven op 5 juni 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing en deze aanvraag hebben elkaar dus gekruist zodat verzoekster niet kan worden bijgetreden waar zij opwerpt dat de verwerende partij op de hoogte was van haar medische problematiek bij het nemen van de thans bestreden beslissing. In de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft verzoekster onder meer gewezen op haar psychische problematiek en haar ruglijden. Zoals de verwerende partij in de nota met opmerkingen opwerpt heeft verzoekster in het kader van deze aanvraag haar medische situatie kunnen toelichten. Op 6 juli 2018 werd deze aanvraag ontvankelijk maar ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 213 035 van 27 november 2018 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen. Verzoekster heeft alsnog haar medische situatie kunnen toelichten en er werd onderzocht of zij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst, wat niet het geval bleek. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoekster nog een belang heeft bij haar kritiek dat bij het nemen van de thans bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand. Immers verblijft zij, nu haar machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden op illegale wijze op het Belgische grondgebied en werd vastgesteld dat zij niet op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

In zoverre verzoekster aanvoert dat zij de steun van haar partner S. nodig heeft, wordt erop gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ook ten aanzien van haar partner, die eveneens de Servische nationaliteit heeft, op 5 juni 2018 een beslissing nam houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). De gezinseenheid blijft zo behouden en de thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekster van haar partner zal worden gescheiden, zij kunnen samen gevolg geven aan de ten aanzien van hen genomen beslissingen houdende bevel om

het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster. Verzoekster brengt met betrekking tot haar gezins- en familieleven geen elementen bij waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.1.3.3. In een tweede onderdeel van het eerste middel herhaalt verzoekster in essentie de door haar aangebrachte asielmotieven en argumenteert zij waarom zij het niet eens is met de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst van 19 januari 2018. Verzoekster werpt op dat geen rekening werd gehouden met de door haar aangehaalde motieven in het kader van haar asielaanvraag, dan wel minstens niet met de door haar aangehaalde elementen naar aanleiding van het door haar ingediende beroep bij de Raad tegen voornoemde beslissing van 19 januari 2018. Verzoekster stipt aan dat artikel 3 van het EVRM nochtans een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden en zij werpt dan ook op dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in deze zaak onvoldoende werd onderzocht door de verwerende partij.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Op 19 januari 2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 4 mei 2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een negatieve beslissing genomen over het beroep tegen deze beslissing van niet-ontvankelijkheid.”

Waar verzoekster thans verwijst naar de door haar aangebrachte asielmotieven blijkt uit de bestreden beslissing evenwel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in rekening bracht dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 januari 2018 een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de vreemdelingewet had genomen en het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad op 4 mei 2018. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de door haar ingeroepen elementen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en in het kader van haar beroepsprocedure bij de Raad.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.1.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.1.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.1.3.7. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

-SCHENDING VAN ARTIKEL 41 HANDVEST GRONDRECHTEN EU

-SCHENDING VAN DE RECHTEN VAN VERDEDIGING (ALGEMEEN BEGINSEL VAN HET UNIERECHT)

-SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM EN 74/13 VREEMDELINGENWET

-SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT EN DE HOORPLICHT

1. Het hoorrecht, zoals omschreven in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Het hoorrecht vormt volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is derhalve van toepassing.

3. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoeker in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

4. De verzoekende partij wijst erop dat, indien zij behoorlijk zou zijn gehoord voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, hij had kunnen wijzen op zowel haar mentale als fysieke problematiek.

Mevrouw S. (...) heeft te kampen met een ernstige psychiatrische aandoening. Zij is sinds maart 2018 in behandeling bij klinisch psychologe I. P. (...), verbonden aan het opvangcentrum te Kapellen. Zij wordt intensief door haar opgevolgd (zie stukken 3 en 4).

Door mevr. P. (...) werd vastgesteld dat mevrouw S. (...) "enorm kwetsbaar" is. Zij heeft "psychiatrische hulp" nodig. Er is een reël risico op suicide. Mevrouw S. (...) werd onder meer gediagnosticeerd met een klinische depressie en een post-traumatisch stress syndroom (zie stukken 3 en 4).

Mevr. P. (...), die mevr. S. (...) sinds maart 2018 opvolgt, stelt in haar verslag van 15 mei 2018 letterlijk: "Op dit moment acht ik het een groot risico voor haar psychische gezondheid als zij het centrum zou moeten verlaten, en zonder haar steun en toeverlaat, partner S. (...) zou moeten verblijven. Er is een reëel suïciderisico"

"B. (...) heeft zoals hierboven vermeld zeer weinig veerkracht en is suïcidaal. Dit wijst er op dat B. (...) te weinig draagkracht heeft om te functioneren, laat staan momenteel te verhuizen. Haar partner, S. (...), is momenteel een grote steun. Ik acht het noodzakelijk dat hij bij haar kan verblijven ter ondersteuning van haar psychische gezondheid."

"Kortom het is essentieel dat B. (...) in een stabiele situatie kan verblijven, er niet te veel veranderd in haar situatie en zij de nodige medische en psychiatrische zorgen krijgt, alsook haar partner bij zich kan hebben ter ondersteuning."

(stuk 3; eigen accentuering).

De aanwezigheid van de heer A. (...) (haar partner) is bovendien zeer belangrijk, zoals tevens blijkt uit de medische documenten. Daarnaast kan de vertrouwensrelatie met mevr. I. P. (...) niet worden onderschat. Mevrouw S. (...) is reeds een aantal maanden bij haar in behandeling. Hierdoor is hij in staat geweest zich open te stellen en heeft mevr. I. P. (...) een diagnose kunnen stellen. Dit loopt moeizaam en langzaam. De vertrouwensband die zij hebben is echter niet te onderschatten, temeer gezien de heer beperkte draagkracht van mevrouw S. (...) (zie stuk 3 en 4).

Naast haar ernstige mentale problemen, heeft verzoekster tevens te kampen met ernstige fysieke problemen zoals rugpijnen met uitstraling in haar onderbeen (zie de medische verslagen gebundeld onder stuk 5).

Er werd getracht om tot een oplossing te komen via een epidurale infiltratie, maar dit had geen effect. Er dient daarom een operatie te worden uitgevoerd bestaande uit een decompressieve laminectomie en decompressie. De operatie staat gepland voor 4 juli 2017 (zie stuk 6). Deze operatie was bovendien nog niet ingepland bij het indienen van een verzoek tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Dit betreft aldus een nieuw element ten aanzien van deze aanvraag.

5. Het is derhalve aannemelijk dat de door verzoekster aangereikte informatie van die aard is dat het mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoekster heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd verzoekster niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze omstandigheden, dient een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de rechten van verdediging, artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals uiteengezet onder punt 2.1.2.

2.2.3.1. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In essentie werpt verzoekster op dat indien zij gehoord zou zijn geweest zij had kunnen wijzen op haar psychische problematiek inclusief de vertrouwensband met haar psychologe in België en haar ruglijden. Verzoekster voert aan dat met deze medische gegevens geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, wat nochtans wordt vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De thans bestreden beslissing dateert van 5 juni 2018 en werd per aangetekend schrijven aan verzoekster ter kennis gebracht. Eveneens diende verzoekster per aangetekend schrijven op 5 juni 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing en deze aanvraag hebben elkaar dus gekruist. In de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft verzoekster onder meer gewezen op haar psychische problematiek en haar ruglijden. Zoals de verwerende partij in de nota met opmerkingen opwerpt heeft verzoekster in het kader van deze aanvraag haar medische situatie kunnen toelichten. Op 6 juli 2018 werd deze aanvraag ontvankelijk maar ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 213 035 van 27 november 2018 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen. Verzoekster heeft alsnog haar medische situatie kunnen toelichten en er werd onderzocht of zij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst, wat niet het geval bleek. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoekster een belang heeft bij haar kritiek dat indien zij gehoord zou zijn geweest zij had kunnen wijzen op haar

psychische problematiek en haar ruglijden, zodat hiermee in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening had kunnen worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Immers verblijft zij, nu haar machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden op illegale wijze op het Belgische grondgebied en werd vastgesteld dat zij niet op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

Verzoekster voert tevens aan dat een epidurale infiltratie geen effect had op haar ruglijden en een operatie dient te worden uitgevoerd, wat op 4 juli 2017 (bedoeld wordt: 2018) zal gebeuren. Verzoekster geeft zelf aan dat deze operatie nog niet gepland was op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het aldus een nieuw element ten aanzien van deze aanvraag betreft. Nu verzoekster zelf aangeeft dat deze operatie nog niet gepland was op het moment van het indienen van haar machtigingsaanvraag van 5 juni 2018 en de bestreden beslissing eveneens van 5 juni 2018 dateert, kan het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met informatie die dateert van na het nemen van de thans bestreden beslissing.

Waar verzoekster aangeeft dat de aanwezigheid van haar partner zeer belangrijk is voor haar, wordt erop gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ook ten aanzien van haar partner, die eveneens de Servische nationaliteit heeft, op 5 juni 2018 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) heeft genomen. De gezinseenheid blijft zo behouden en de thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekster van haar partner zal worden gescheiden, zij kunnen samen gevolg geven aan de ten aanzien van hen genomen beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Door thans te verwijzen naar haar partner en zijn steun brengt verzoekster geen elementen bij waarmee de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet op de hoogte was.

In deze omstandigheden wordt een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht en een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet aangetoond.

2.2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Waar verzoekster aangeeft dat de aanwezigheid van haar partner zeer belangrijk is voor haar, wordt erop gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ook ten aanzien van haar partner die eveneens de Servische nationaliteit heeft, op 5 juni 2018 een beslissing houdende bevel om het

grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) heeft genomen. De gezinseenheid blijft zo behouden en de thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekster van haar partner zal worden gescheiden, zij kunnen samen gevolg geven aan de ten aanzien van hen genomen beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster. Verzoekster brengt met betrekking tot haar gezins- en familieleven geen elementen bij waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.2.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.2.3.5. Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET